פליגלמן משולם

Scanned with CamScanner

משולם פליגלמן

1.11.56-3.9.37

Scanned with CamScanner

משולם

משולם נקרא ע"ש סבו (אבי אמו) שהיה יהודי דתי.
משפחתו דור שמיני בארץ, והם דור המשך של הבעל שם טוב ממייסדי החסידות.
השם משולם עבר בדורות בשל המשמעות המיוחדת שלו.

הילדות

משולם נולד ב-3.9.37, ערב ראש השנה, בראשון לציון.
משולם היה ילד חביב, חברותי ומלא שמחת חיים.
תחביביו- כדורסל, רכיבה על סוסים, נגינה.
משולם הצטיין במשחק הכדורסל ואף קיבל גביע.
הוא ניגן בקלרינט בתזמורת הפועל ראשון-לציון.
משולם היטיב לשרטט שירים ידועים ויצירות מוסיקליות.
משולם למד בבית-ספר יסודי-"בארי".

Scanned with CamScanner

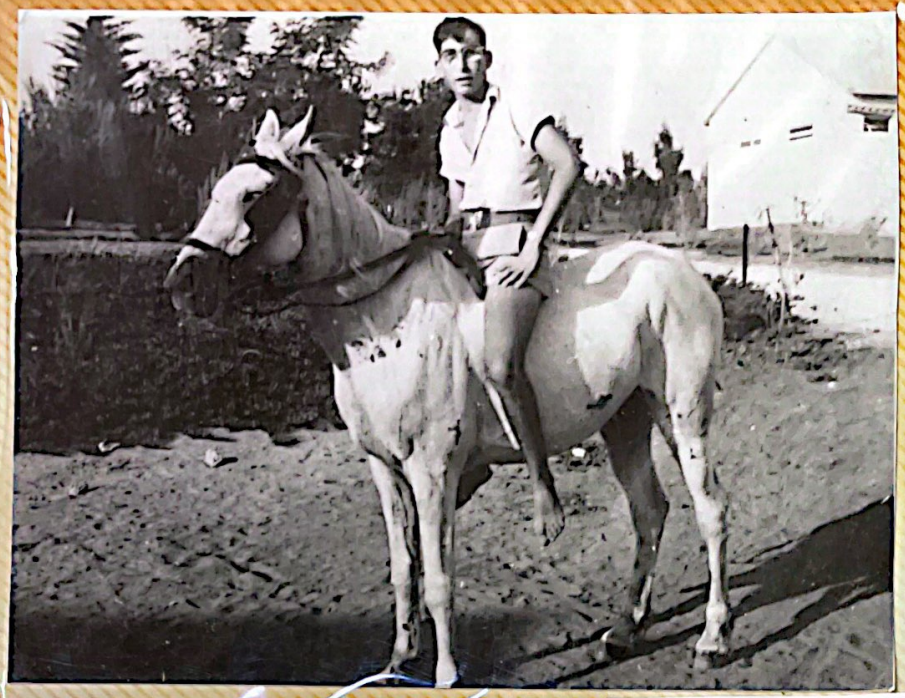

Scanned with CamScanner

הנערים

לאחר שמשפחתו עברה לגור בצד המזרחי של ראשל"צ, הוא למד שנתיים ב"הדסים".
משולם למד במגמת הקלאו... משולם עשה את בחינות הבגרות שלו בבית-ספר זה.
משולם המשיך לאהוב מוסי... ומוסיקה קלאסית במיוחד.
משולם היה פעיל ב"נוער העובד".
לאחר שסיים את לימודיו ב"הדסים" עבר לבי"ס "ערב", שם עבר השתלמות מקצועית.
למשולם אחות-דבורה.הוא נקשר אליה ואל משפחתה.
משולם התגייס לצבא ובכל חופשה בקר אות משפחתה של דבורה.

Scanned with CamScanner

משולם על הסוס בקיבוץ

משולם במסיבת פורים

Scanned with CamScanner

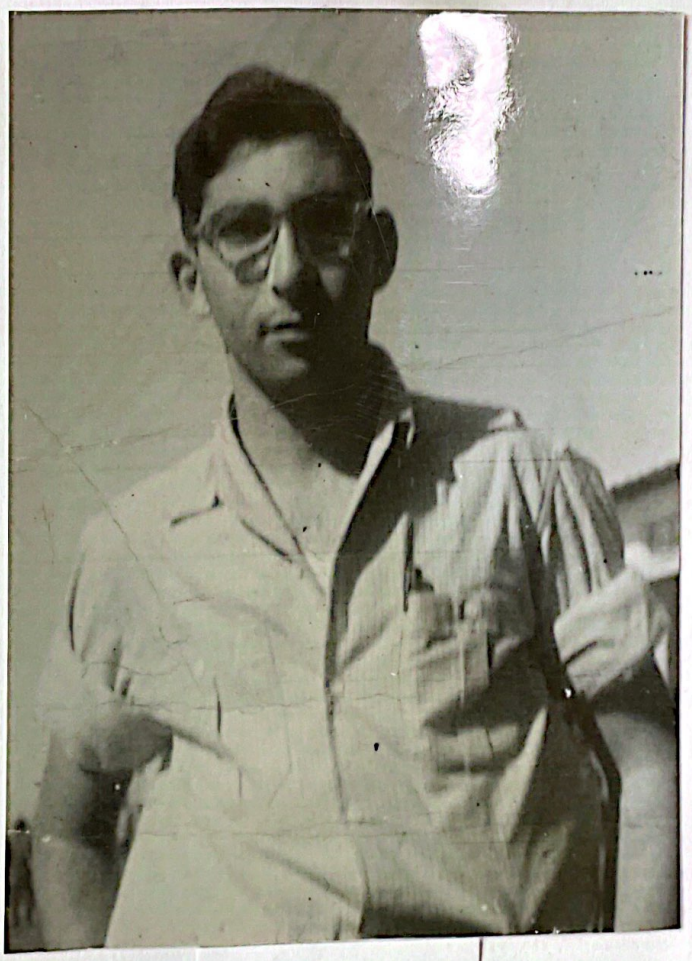
משולם עם חניכיו בנוער העובד

Scanned with CamScanner

תקופת הצבא

משולם פליגלמן ("זוזיק") גויס לצה"ל בדצמבר 1955 במסגרת נח"ל.
משולם הצטרף לגרעין "צלצח" ועבר עם חבריו את תקופת ההכשרה בעין-חרוד.
אח"כ עבר עם הגרעין לקבוצת אורים.
תקופת ההכשרה-
למרות שהסיירנות הייתה קשה מאוד, משולם לא התלונן מעולם.
להפך, משולם אהב תקופה זו ופעם כשחלה בדלקת ריאות במהלך הסיירנות, הוא בחר לא לספר לחבריו ולהוריו כדי שיוכל לשרת משך כל הסיירנות ולא יאלץ להשתחרר לביתו.
משולם היה חייל ממושמע ובלט בהצטיינותו.

Scanned with CamScanner

משולם בקיבוץ ארז

Scanned with CamScanner

מפי יובל מרנץ

יובל מרנץ הכיר את משולם פליגלמן (ז"ל) בתנועת "הנוער העובד".
הם היו חברים טובים.
יובל, משולם וחברים נוספים מ"הנוער העובד" עברו את תקופת הטירונות יחד.
אותה קבוצת חברים הוצבה בקיבוץ ארז לאחר הטירונות.
קבוצה זו עסקה באבטחת הקיבוץ וסביבתו.

נפילתו

משולם פליגלמן (ז"ל) נפל בקרב במערכת סיני כ"ז בחשוון תשי"ז (1.11.56).
משולם והחיילים האחרים שאבטחו את קיבוץ ארז וסביבתו הבחינו בחולית מחבלים שהסתובבה בסמוך לקיבוץ.
הם התארגנו בשני ג'יפים לרדיפה אחרי המחבלים.
בג'יפ ראשון- משולם פליגלמן, יואב אדיגר (ארד), נחום קפלן, אורי רזנר (ג'ימי), שלמה גליקשטיין ושמחה קרוכימן. (שלושה אנשי נח"ל ושלושה אנשי מקורות).
בג'יפ שני- מספר חיילי נח"ל נוספים.
המחבלים סמנו מוקשים במסלול בריחתם. הג'יפ הראשון עלה על מוקש.
הג'יפ השני, שהבחין בכך, נעצר מאחור וחייליו מיהרו לנסות לסייע לחבר כל ששת החיילים שהיו על הג'יפ הראשון נהרגו.
משולם פליגלמן (ז"ל), שהיה פצוע, נלקח לביה"ח אך בטרם החל הניתוח הדרוש להצלת חייו, הוא ניפטר.
(המחבלים לא נתפסו).

Scanned with CamScanner

שאלה אחד שנקי בשחרון סולד

10.24

שלום רב לכם אבינו ומשה הקדמו
בהצבעות כי שמה נוסדת הבחירה לשלוח אני
שלח משיבה שבעתו ילד לנו תשעה שכתבי
בילמי תמיד. במכתב כי כתבתי שאנו בגילים
לקבל תלמידי רבה שנתים בילמי תמיד
ו.ב אבל כפי שיגדל רבים טוב ויכול
למלוח טבע אותם נמצאים במצב הבן
שלנו אחד כמו שרבה גלחמה מתבכים
מתיומנים בפולין עשק ונמצאים בצוענות
מלוה כפי שמספרים עולם הבבה ושלכים
בשלי. בשיבה וישעק המצב רע שאבן
לקבל תלבים ולא יבא לשלוב את המעק.
בשיבה וישעה המצב חנוך בילמי תמיד
שלו תיכו בשולפן מוחב-שלי בית ומרגיש
טוב שלחו מיד תשובה מה עשמע בשלי
ואיך תמרגש. כתבו מה שלומכם,
משפחו בית לבבות ושלום
ושלום. גול תשלחו תמיד לעשק.

עשתרן לקבל בהצלחות.
לכם משלח.

Scanned with CamScanner

מסקנה אחרון משלוח 2

29/10/56

שלום רב לכם אהובי ושלמי חיים!
ובין התלבטות מה עוד למסור הרי עיקר
במשק השבוע אבל תמצב הבטחוני הולך ומתגבר
ומתי. ובדף זה אני מתכוון להגיש תודה
בשמה שבניהם ובנותיהם בשמחות כמה משמח
אז, משמחות הגולה ובשמה שמלחמה תלוה
הגולה. אני ובדף כמה צמן תימשך המתיחות
זה ואיכרוסים מלחמה זו שלנו אבל אנו
בביטחון לשמור על הקו הלוחם עד בואך
על עבלים להביס זות זו"בנו. כל זה
בהנחה הזו שמצנו נכה לנו הישגים
ולשמור על קצנו ומשפחתנו. בפרט בחוך
זה אני חוקה על תשתן יותר מצ. אני
בריא ושלם מתגעגע סוף ומקווה להתראות
בהקדם מנות הישועה. על מחר וכתבו
מה שלומכם עד כמה אותך ואותך אוהב
בפרוזה משתדלים לכתב שם תלבתים,
אני חושב שעליכם לשבור עלי אוזן
בפרוזה את חשוב בשבילכם ועם בשבין
בפרוזה קצרים בכוונת אוסיף עוד
ולהתראות בקרוב. שלכם משלם

על אחי

לא קל הדבר לכתוב דברי הספד על אדם יקר לי, על אחי האהוב והאהוב. אבל ברצוני לכתוב כמה דברים על משולם שהם אולי אינם ידועים לכל.

תכונותיו היקרות ידועות לכל חבריו הקרובים. היתה בו מזיגה של ישר־לב, תבונה, חריצות, פשטות וצניעות בכל הליכותיו. כמה אהבנו אותו כולנו. וכמה אהב הוא אותנו. ביחוד את שני ילדי הקטנים. בכל חופשה היתה ראשית דרכו אלי, כדי לראותם ולחבקם. וכדי להעניק להם דברי־מתיקה שונים אשר קנה בפרוטות המעטות שנותרו בכיסו.

האומנם כלה ונחרצה? או אולי חלום־בלהות הוא זה? ובאחד הימים הוא יופיע אי־משם, ומבחוץ תישמע השריקה המוכרת — וכולנו נרוץ לפתוח הדלת כדי לפגשו?

ולא. לא הוא אשר יבוא עוד. אין זה חלום־בלהות — זו מ[illegible]ת מרה הטופחת על פני ואשר תלווני עד יום מותי. לא הוא עוד י[illegible]ד בפתח הדלת כשבת־צחוק חביבה על שפתיו. לא הוא עוד ירשיש ידיו לקראת הילדים לחבקם וללחצם אל גופו בכל חום אהבתו.

כן — וגם הוא בין הנופלים, זה האח היחיד שהיה לי. הוא רק בן י"ט אביבים. רק בתחילת חייו היה וכבר נדמו לנצח.

משולם נולד בכ"ח אלול תרצ"ז בראשון־לציון. כאן גדל וגמר את בית־הספר העממי. לנוער העובד נכנס עוד בהיותו ילד קטן. לאחר גמר בית־הספר העממי עבר ל„הדסים" ולמד שם שנתיים. לאחר זאת חזר הביתה. נכנס לעבוד במוסך ובאותו זמן הדריך בסניף הנוער העובד בראשון.

בהגיע העת הצטרף לגרעין „צלצח" ועשה עמהם את הכשרתו בעין־חרוד. לאחר תקופת האימונים בצבא עבר עם הגרעין ל„ארז". וכאן מצא אותו מותו. לא זכה הוא להגשים את חלומו מאז הימים [illegible]ת לעצמאות ולהיות חבר משק.

כמה אהב את חבריו ומאושר היה להימצא בחברתם — והנה בא המוות והפריד...

אזכור עדיין מקרה אשר ישקף את הרגשתו הנפלאה כשהיה ביניהם. בהיותו בעין־חרוד בא הביתה לחופשה וחלה בדלקת־ריאות. כשבאתי לבקרו אמר: „חבל שחליתי בבית ולא במשק. ראשית, הייתי יכול למנוע צער מאמא, כי לא הייתי כותב לה מאומה על כך. שנית — וזה העיקר — החברה היו נמצאים מסביבי. אינך יודעת מה זה להיות עם החברה ביחד".

באחת מחופשותיו האחרונות ישב וסיפר להורים על החברים במשק ובגרעין, על תכניות לעתיד לבוא — יציאה לעצמאות בבוא הזמן. כה קרוב נראה לו כל זה. אז פנה אל אבא ואמר: „אל דאגה, אבא. עוד שנה ולא יותר. ואז תראה כמה טוב יהיה. אתה ואמא תעלו אתנו ונגור יחד במשק החדש. תוכל לעזור לנו ולא תצטרך לדאוג לעת זקנה ולא לעבוד כה קשה".

והוא לא ידע שהיום שנראה לו קרוב כל־כך — לעולם לא יבוא.

נחיתמנו כולנו. להורי אבד בן. — זה האחד שכה אהבוהו. ולי ולמשפחתי אבד את, ריע וידיד.

אהותו

Scanned with CamScanner

אנדרטת משולם וחבריו באור-הנר

הורי משולם ליד קיברו

Scanned with CamScanner

פליגלמן, משולם („זוזיק")

בן נחמן וז'ניה (יפה). נולד ביום כ"ז באלול תרצ"ז (3.9.1937) בתל־אביב. האב — חבר „החלוץ" הראשון בבסרביה; נצר לבעש"ט מצד אמו. סיים את לימודיו בבית־הספר היסודי בראשון־לציון ולאחר־מכן למד שנתיים בבית־הספר התיכון החקלאי „הדסים" ושמח בלימודיו ובעבודתו שם, כיון שבכך ראה את התגשמות חלום־חייו. השתייך לתנועת „הנוער העובד" והיה מדריך בה. התעסק בספורט וביחוד הצטיין במשחק־כדורסל ובאימוני קבוצה זו היה פעיל ביותר. אהב מאד מוסיקה — ובעיקר מוסיקה קלאסית טובה — ושמיעתו האבסולוטית עזרה לו בביצוע מדוייק של המלודיות בשריקת־פה. השתייך לתזמורת „הפועל" בראשון־לציון וניגן בכמה כלי־נגינה. היתה בו מוזיגה של ישר־לב, צניעות ותבונה. היה בעל כבוד עצמי ורצון ברזל. תמיד היה נכון לעזור לזולת וכן אהב בעלי־חיים. התפרנס מעבודתו כיסוך והמשיך ללמוד בערבים בבית־ספר של „הנוער העובד" לשם השלמת מקצועית. הצטרף לגרעין „צלצח" ועבר עם חבריו את תקופת־ההכשרה בעין־חרוד. היה מעורה בחברה ושמחת־החיים פיעמה בלבו. גויס לצה"ל בדצמבר 1955 במסגרת נח"ל ולאחר תקופת־האימונים עבר עם הגרעין לקבוצת ארז. באחת מחופשותיו פנה אל אביו ואמר: „אל דאגה, אבא, עוד שנה, ולא יותר, ואז תראה כמה טוב יהיה. אתה ואמא תעלו אתנו ונגור יחד במשק החדש. תוכל לעזור לנו ולא תצטרך לדאוג לעת זקנה ולא לעבוד כה קשה". מיום צאתו את „הדסים" נשא את נפשו להמשכת קו־חיים מיוחד — עבודה חקלאית מתוך שמחת־חיים ואהבת־רעים. נפל בקרב במערכת־סיני ביום כ"ז במרחשון תשי"ז (1.11.1956). הובא לקבורה בבית־הקברות הצבאי בקרית־שאול וביום כ"ט בתשרי תשי"ח (24.10.1957) הועבר למנוחת־עולמים בבית־הקברות בראשון־לציון. זכרו הועלה בספר „חיים שנגדעו" שהוצא על־ידי קבוצתו. קוים לדמותו הובאו בקובץ „אל רֶעים" (לזכר חברים שנפלו במערכת־סיני) בהוצאת גרעין „צלצח" אשר בארז. כן הוזכר ב„ניב הקבוצה" של שבט תשי"ז. ספריה לזכרו ועל־שמו הוקמה ב„הדסים". כן נקבע לזכרו גביע נודד לכדורסל מטעם אותו בית־ספר.

Scanned with CamScanner

הנה תצרפו אל הבקשה, מעל הדרך השיגרתית, מהלכים,
עמוסי-נסיונות, לאחר שתי מלחמות לספות שהן איבדו
עוד תקוות או קרובים, שהתן שום שיריון עם הגלה
הנוכח ומלא-ההוד של העם היה.
אבל בדמה שיותר מכך, בשם הזעם, מקף עשרים שנה,
כיכין בזעה צל, הדרך התרחבה שלמרגלותיה, שדות
אלון, שלושת הנערים מבריון ושלושת המהלכים שאתם
יצאו לתוך נפשם למוות, עם הצבעון הירק בולט
שנתנו בנפשם של קבוצת הנערים והנערות,
תמימים וכה נבונים, שהיו בינתיים לאנשים.
ותוך מבט לשיבון, בכוח צבעם של השנה הפשר
רב-הסתירות של אדמת צל, של קומתן הקשה והמופלא.
משולם, יואב ונתום, בני עשרים, צימי, מדרין ומבקי,
שמעון ושלמה, צבעכם בבד-המשעול טבוע
בתולדת מימי נעוריהן בם הימים, כמו פצע כמוס.

מלאכי בית-אריה 76.11.12 הספד מקף עשרים שנה למלחמת סיני.

Scanned with CamScanner

יום מחר אל תשכח
כי נשאנו שמך עד
המוות עצום את עינינו.

ח.גורי

Scanned with CamScanner